

Тетяна ІВЧЕНКО: "Я ВІРЮ В ДОЛЮ ЛЮДСЬКУЮ"

Чи можна спрогнозувати успіх? У певній мірі - так. Але зворотня сторона успіху, яка в більшості випадків схована від глядацького зору, не є стежиною, всипаною квітами та встеленою золотим піском. Щоденна копітка праця, до якої і діла немає глядачеві, і не повинно бути, є тими східцями, якими крокує успіх до глядацького загалу.

Коли подивитися з боку на стрімкий злет Тетяни Івченко на концертному небосхилі Рівного, то здається, що успіх сам переслідує її всюди. Перший виступ на сцені Рівенської філармонії, перші концерти і перші успіхи, переможець першого всеукраїнського конкурсу бандуристів, нарешті - перший бенедіс в Рівному. А цими днями друзі та знайомі вітають Тетяну з званням лауреата та бронзовою медаллю першого міжнародного конкурсу бандуристів ім. Гната Хоткевича. Я зустрівся з п. Тетяною в одній із аудиторій музично-педагогічного факультету Рівенського педагогічного інституту, де вона працює старшим викладачем кафедри гри на музичних інструментах. Після закінчення Сумського музичного училища, п. Тетяна вступила до Київської консерваторії, а після неї два роки працювала солісткою Державної Української музичної капели "Думка".

Потім, разом з чоловіком, лауреатом міжнародних конкурсів, відомим баяністом Олександром Івченко, приїхала до Рівного. Коли народився син, музика відійшла на другий план, і ні про що вже не мріялося, але...

- Чоловік говорив, що в мене гарний голос, - продовжує розповідь Тетяна, - от я й повірила. Звичайно, це жарт, але якщо насправді, то він мій вчитель і завжди мене підтримує. Почала працювати в філармонії. Велику підтримку мені надав директор філармонії п. Мельничук. Я йому дуже вдячна за те, що не побоявся надати мені сцену. Знайшла свій репертуар і почала виступати. Потім перші концерти, перший конкурс. Конкурс - це важка робота. Але коли бачиш там рівень інших виконавців, то це

тебе настроює і підштовхує. Після конкурсу приїхала з нахненням, хочеться працювати і працювати. Звичайно, це все вимагає міцних нервів; але є люди, які для мене як взірць, і я бачу як вони йдуть, незважаючи на все, і намагаюся сама триматися і робити, як вони. На міжнародному конкурсі в Києві були бандуристи з Польщі, Франції, Канади. Але в нас в Україні музична школа з цього інструменту дуже сильна. Я подивилася, що виставили Київ, Харків - це дуже високий рівень, щоб триматися на належному рівні треба працювати і працювати.

- Ви зараз працюєте викладачем. Чи можна сподіватися, що в Рівному буде багато цікавих

бандуристів?

- Справа в тім, що мати своїх учнів, це як народити дитину, чи посадити дерево. Це відтворення тебе самої. По класу бандури маю одну ученицю. Решта це при вступі зрізуються на диктантах та інших предметах. Так що не знаю, як буде далі. (Так, нам стало відомо, що на музично-педагогічному факультеті взагалі з цього року відмінено екзамен з музики. Соломонове рішення - Прим. ред.) Є багато планів, задумів, гадаю, що все ж таки вдасться хоч щось зробити цікавого. Працюю ще й солісткою філармонії. Важаю це за потрібне, це знов-таки можливість не втратити рівень майстерності, бути в центрі музичного життя, що обов'язково допомагає й у викладацькій роботі.

Успіх приходить раптово, але щоб втримати його однієї випадковості мало. Секрет успіху Тетяни Івченко не тільки в чудовому голосі та гарній зовнішності, не тільки в прекрасному костюмі (художник-модельєр Тетяна Лукашевич) та споконвічному українському інструменті, а, насамперед, в тому, що вона не боїться новачій. Шукає нове і цікаве, а виходячи на сцену, впевнена, не дивлячись на іноді скептичний погляд з залу, - її чекає успіх!

Едуард ХИТРИЙ.